

ŠTIRJE SONETI

IVO BRNČIČ

PRVI

*Nekoč, ko čist in jasen in bogat
od upa vate, vase in v človeka
sem bil ko zlatonosna gorska reka,
takrat še vedro sem imel te rad.*

*Še pomniš prvo najino spomlad?
V spominu si mi kakor vitka smreka,
ki vate se vsa sončna luč izteka,
a jaz, ko veter neugnan in mlad,*

*ujet v objemu tvojem in sproščen,
viharno na uho ti šepetam
svoj drzni, véliki življenjski sen.*

*— Zdaj komaj sebe samega spoznam:
radosti nisem tebi daroval
in praznih, golih rok sem sam ostal.*

DRUGI

*Iz dneva se selim v nov dan puščoben
ko v prazne izbe, zmeraj v isti prah;
pred slednjim gostom brani ko zapah
samoto mojo mrko molk tegoben.*

*Težko je srčno peti v mrak tesnoben,
z besedo novo svetiti v meglah
in žeti vedno zgolj sovražen strah,
v hrbèt udarce in posmeh hudoben.*

*Ko pelin trpek, moten kakor dim
na preži zdaj ko volk le še stojim
in sredi tega strašnega sveta,*

*ki kakor trhla barka se potaplja,
nič več mi ni ostalo od srca
ko žolča ena sama črna kaplja*

T R E T J I

*Samó ob tebi znam še biti nežen,
ob tebi le mi v duši se zbudi
spet topli plamen, ki nekdanje dni
od njega bil sem ves svetel, breztežen.*

*Naj se naslonim nate, naj deležen
bom zdaj in vselej čudežne moči,
ki v teh rokàh slabotnih ti drhti,
naj znova svet se mi odpre brezbrežen.*

*Ljubezni moji nemi, zagrenjeni
temačne duri v sončni dan odkleni,
da spet iz mene, zrelega moža,*

*v radostnem slapu se izlije nate,
na vse preganjane človeške brate
in v modre dalje jasnega neba.*

Č E T R T I

*Saj vendar, ljuba, nočem, nočem, nočem
živeti kakor tnalo trd in top,
še živ sam sebe nesti na pokop
in gnusno gniti v svetu tem gnijočem.*

*Preveč željá boli me v srcu vročem,
z ljubeznijo ne morem biti skop;
ne morem še postati mrzel grob
vseh svojih sanj omamnih o bodočem*

*viharju spomladanskem nad zemljó,
ko mladi nas osvobodé vetrovi
ledu, ki duše nam pod njim mrjó,*

*ko tudi nama se v lepoti novi
odpre v življenje strma, svetla pot
in k bridki sreči združenih usod.*